

häfd. Då nemligen den förra innehöll, att förmyndare skulle "hvar tjugonde penning af alle onyndige barnens årliga räntor och inkomster hafva för sitt omak och dem dessutan bestås skälige löningar åt de betjente samt kost och resepenningar åt dem sjelfve och den som uti deras högnödige ärender blifva brukade", stadgar deremot den sednare lagen rörande detta ämne uti 23 Kap. 5 § Ärfda-balken: "Den förmynderskap väl och troligen förestått; njute den lön och vedergällning, som Rätten pröfvar skälig, utan han sig annorledes åtnöja låter," hvilket innebär en tydlig ändring af förut gällande bestämmelse; och då vid sådant förhållande icke något ytterligare upphäfvande af den ifrågavarande §:n erfordras, torde Riksdagen finna Herr Anders Perssons omförmälda motion

icke böra till någon vidare åtgärd föranleda.

Stockholm den 8 Februari 1867.

På Utskottets vägnar:

Eric Sparre.

N:o 34.

Ank. till Riksd. Kansli d. 11 Febr. 1867, kl. 5 e. m.

Utlåtande, i anledning af väckt motion om ett tillägg till Kongl. Förordningen angående tillsyn å förmyndares förvaltning af onyndigs egendom.

I en till Andra Kammaren inlemnad motion (N:o 90) har Herr *J. J. Mag-nell* hemställt, att Riksdagen ville för sin del besluta ett tillägg i ofvannämnda Kongl. Förordning, af det innehåll, att "domstolen i hvarje ort förpligtas, att hvarje år i Januari månad till hvarje Orts kommunalstyrelse låta öfverlemna förteckning

på alla inom kommunen varande myndlingar äfvensom på deras förmyndare, samt att dessa sednare måtte åläggas att plikta två till fem R:dr, allt efter storleken af den omhänderhafvande egendomen, för hvarje dag efter den 31 Januari, då förmyndareräkning ej blifvit ingifven och intilldess vederbörlig domstol blir i tillfälle att, om så behöfves, vidtaga verksammare åtgärder.“

Såsom skäl härför har af motionären andragits, att de inom kommunerna utsedde gode män, hvilka det ålåg att granska förmyndares årliga redogörelser, vore urståndsatta att fullgöra detta uppdrag, då de icke utan särskild underrättelse från domstolen egde annorlunda än efter hörsaga kännedom derom hvilka personer inom kommunen stode under förmyndareinseende; samt att, ehuru ifrågavarande förordning föreskref, att förmyndare borde innan Januari månads utgång hvarje år till granskning af vederbörande gode män aflemna redogörelse-räkning för det näst föregående året, likväl, enär icke någon påföljd för underlåtenhet deraf vore stadgad, ofta inträffat att en tredskande förmyndare, först efter långsam rättegång och sedan han hunnit förfara den i hans vård stående egendom, kunnat förmås att för sig lemna redo.

Lag-Utskottet, till hvars åtgärd berörda motion blifvit hänvisad, har densamma till pröfning förehåft, men finner sig hvarken i ena eller andra hänseendet kunna understödja motionärens förslag. Den förra delen deraf synes hvila på den uppfattning, att genom Kongl. Förordningen den 24 September 1861 vore ålagdt de gode män, som i författningen omförmälas, att tillse, det förmyndare i föreskrifven tid och ordning för sig göra redo. Sådan tillsyn åligger, enligt förordningens uttryckliga innehåll, vederbörande domstol, som till den ändan har skyldighet att hålla särskild förteckning öfver de omyndiga och deras förmyndare samt magt att, medelst föreläggande af viten, tillhålla förmyndare att fullgöra sin redovisningsskyldighet, beträffande hvilken domstolen af de bevis, som förmyndarne skola årligen å viss tid till domstolen ingifva derom, att de till gode människans granskning aflemnat redogörelse för det föregående året, är i tillfälle att, genom jämförelse med nyssberörda förteckning, hålla nödig kontroll. Att öfverflytta denna kontroll från domstolen till gransknings-nämnden, hvilket faktiskt komme att ske, i händelse motionärens mening godkändes, emedan i sådant fall domstolarne lätteligen förleddes att förlita sig på gode människans uppmärksamhet, vore uppenbarligen att försvaga förmyndarevården, och att utan ett dylikt öfverflyttande ålägga domstolarne att till bemälda gode män årligen aflemna sådan förteckning, som motionären föreslagit, vore att belasta domarne med ett ganska stort och ändamålslost besvär.

Hvad åter angår fastställande af s. k. daga-böter för underlåtenhet, att i behörig tid aflemna förmyndareräkning till gode mäns granskning, anser Utskottet erfarenheten af den ifrågavarande författningens tillämpning icke bekräfta nödvändigheten af en sådan åtgärd, den der otvifvelaktigt skulle i betydlig mån

öka den redan förut nog stora svårigheten att till förmyndare erhålla lämpliga personer. I de flesta fall äro de omyndigas tillgångar så ringa, att förmyndarens besvär med den årliga redovisningen knappt kan anses vedergäldt med den ersättning, som kan uttagas; och skulle förmyndaren för underlåtenhet, att å viss dag hafva aflemnat sin redogörelseräkning se sig hotad med så sträng plikt, att beloppet deraf till följd af någon tids glömska lätt uppginge måhända till mer än värdet af de omhänderhafda medlen, innebure sådant onekligen för dem, hvilka till en omyndig icke stode i något skyldskapsförhållande och icke lagligen vore pligtige att för honom åtaga sig förmynderskapet, ett starkt skäl att undandra sig detsamma. Ändamålet anser Utskottet emellertid vinnas derigenom, att domstolarne begagna sin magt, att förelägga tredskande förmyndare viten, hvilkas belopp i hvarje särskildt fall kan afpassas efter betydelsen af den förvaltade egendomen och efter ådagalagd försumlighet; hemställande, på dessa skäl, Utskottet värdsamt,

*att Herr Magnells ifrågavarande motion icke må till nå-
vidare åtgärd föranleda.*

Stockholm den 8 Februari 1867.

På Utskottets vägnar:

Eric Sparre.
